

عید نوسردیل یا آب پاشان

این واژه ظاهراً یک واژه فارسی یا واژه ای ترکیبی آشوری فارسی است که معنی آن سال نو خدا می باشد. این عید و جشن مطابق است با روز هجدهم ماه تموز آشوری (هجدهم جولای).

در این روز از سالیان گذشته رسم بوده است که آشوریان آب به طرف هم می پاشند و از هر پنجره و پشت بام آب بر سر مردم ریخته می شود. در اماکن و گذرگاه ها نیز دختران و پسران جوان با سطل های پر از آب ایستاده و با کاسه از سطل آب برداشته و به طرف عابریان می پاشند. این آب پاشیدن ها با جشن و سرور و رقص و پایکوبی نیز همراه می باشد.

مذهبیون معتقد هستند منشاء این جشن به سفر حضرت توما بنیان گذار کلیسای شرق آشوری در بین النهرین، ایران و هندوستان مربوط می شود. وی در سر راه خود از ارومیه عبور و در این ناحیه در صدر مسیحیت، آن دسته از آشوریانی که به آیین مسیح گرویده بودند را غسل تعمید داد. در این مراسم که در دشت ارومیه و حوالی روستای موشی آباد صورت گرفت به علت کثرت کسانی که خواهان مسیحی شدن بودند و عدم امکان غسل تعمید انفرادی آنها، حضرت توما پس از خواندن دعا بر آب های دریاچه ارومیه خطاب به مردم فرمود که با پاشیدن آب بر روی یکدیگر خود را غسل تعمید دهند. با گذر زمان اجرای این مراسم به صورت کنونی درآمد. علاوه بر این گروهی از تاریخدانان اصل و ریشه این مراسم را با ریشه های تاریخی آشوریان مرتبط می دانند. آنها معتقدند سابقه این مراسم به پاشیدن آب روی زمین در مراسم رستاخیز تموز - خدای درو - از دنیای زیرین و به یادبود رشد و نمو بذر کاشته شده و رشد و سبز شدن گیاهان و درختان بازمی گردد. بر اساس این نظریه منشاء پیدایش مراسم نوسردیل به این صورت است:

تموز فرزند نین گیشزیدا (Ningishzida) - خداوندگار چوب - بود و پدرش نینازو (Ninazu) - خداوندگار فال بینی در آب - به شمار می رفت. ایشتار عاشق او شد، اما این عشق به دلیلی رازآمیز و بی شک ناخواسته، موجب مرگ تموز گردید. تموز همچون خوشه ی ذرت که داس دروگر آن را به هنگام شکوفایی و رسیدگی کامل قطع می کند، در اوج جوانی به دام مرگ می افتد و به جهان زیرین نزد الهه مرگ ارشکیگال فرو رانده می شود. ایشتار که سخت دل باخته اش بود، در مرگ او دل شکسته می شود و با سوگواری های اندوهناک و گریه های سیل وار در دشت هایی که در نبود تموز کاملاً خشکیده بودند به راه می افتد و وارد جهان زیرین می شود تا با خواهر خود ارشکیگال بستیزد. در نهایت با وساطت سایر خدایان، ارشکیگال تموز را تنها برای یک روز در سال آزاد می کند که همان روز نوسردیل است. در واقع گریه های ایشتار موجب نجات تموز و سرسبزی مجدد دنیای خشکیده گردید.

این واقعه در میان مردم به صورت نمادین اجرا گردید و تبدیل به مراسم نوسردیل شد. امروز ما آشوریان هر سال بدان هنگام که زمین زیر آفتاب داغ تابستان می سوزد و باروری ندارد، با اجرای سرودهای ویژه که البته امروزه به فراموشی سپرده شده اند و آبیاشی به شکلی نمادین گریه های ایشتار را بازآفرینی می کنیم تا تموز تنها برای یک روز آزاد شود و با معشوق خود ایشتار دیدار کند که نتیجه آن حیات دوباره زمین تا سال آینده خواهد بود.